

Bijbelstudie over Ezra (1)

Dit is de eerste Bijbelstudie in een serie van drie over het Bijbelboek Ezra.¹ Over Ezra zelf, wiens naam dit Bijbelboek kreeg, gaat het pas vanaf hoofdstuk 7.

Er zijn genoeg dingen te noemen waardoor je als lezer de indruk kunt hebben dat de geschiedenis die in dit Bijbelboek verteld wordt, ver van je vandaan staat. De situatie, de tijd en de cultuur waarin deze geschiedenis speelt, het is allemaal zo anders dan bij ons. En ook God ontmoeten in de tempel in Jeruzalem is voor ons ongekend.

Wat moeten wij dan vandaag met deze geschiedenis? Een goede vraag bij het Bijbellezende van een geschiedenis als deze is: 'Heere God, waarom liet U dít in de Bijbel schrijven?'. Door het stellen van die vraag heb je dan direct al het begin van een antwoord: het is GóD die deze geschiedenis schreef. Hij liet dit gebeuren voor Israël en voor deze wereld. Die geschiedenis met Israël raakt vroeg of laat onze geschiedenis. Gods geschiedenis met Israël en de wereld draait uiteindelijk om de Messias, Jezus van Nazaret. Wij mogen zijn naam dragen. Wij zijn immers gelovigen uit de volken, die zijn gaan geloven in Israëls Messias?!

Dus met alle verschillen tussen Ezra en zijn tijdgenoten is er ook een diepe verwantschap. Het boekje Ezra doet verslag van de geschiedenis die GóD schreef ten behoeve van Israël, ten behoeve van deze wereld, ten behoeve van ons.

Te lezen Bijbelgedeelten: Ezra 1,1-2,2 en 2,58-3,7 [Ezra 1,1-3,7].

God laat opnieuw beginnen!

Mocht u per ongeluk bij het Bijbellezende twee verzen eerder beginnen, dan leest u vrijwel precies hetzelfde als de eerste drie verzen van Ezra 1. In onze vertalingen volgt het boek Ezra op het boek 2 Kronieken. En dat boek eindigt met dezelfde verzen als waarmee Ezra begint. Vooral aan het eind van 2 Kronieken zijn die woorden verrassend. Het is belangrijk om die verrassing te begrijpen om te ontdekken hoe geweldig bemoedigend de inzet van Ezra 1 is.

Verleden

God heeft met Israël een verbond van genade gesloten. In zijn liefde koos Hij het tot zijn volk (vgl. Deuteronomium 7,6-8). Maar het slot van 2 Kronieken vertelt hoe Israël zich hoe langer hoe meer van God verwijderde. Zo erg dat het tot een heuse breuk kwam. Er was geen houden meer aan. 2 Kronieken 36,13-16 vertelt in het kort hoe Israëls koning, leiders en priesters het volk meenamen in steeds verdergaande afgoderij. Zelfs de tempel, dé plek die God zelf had uitgekozen en geheiligd (2 Kronieken 36,14) om daar bij zijn volk te wonen in genade, de plaats waar zijn hart klopte en waar Hij zondaren zijn vergeving liet vinden, die tempel werd door Israël verontreinigd... En hoewel de HEERE er op uit was om zijn volk en zijn woning te sparen, en daarom 'uroeg en laat' zijn boden naar hen toezond, veranderde Israël niet. Het verachtte Gods woorden en maakte zijn

¹ Het hoeft geen uitleg dat het hele boek Ezra te veel bevat om in drie Bijbelstudies te behandelen. Het is daarom onvermijdelijk om in de behandeling gedeelten achterwege te laten. Ik geef per Bijbelstudie twee keer een 'te lezen Bijbelgedeelte' op: het eerste gaat om het gedeelte dat metterdaad aan de orde komt in de Bijbelstudie, het andere is een iets uitgebreider gedeelte en is bedoeld om bij de drie Bijbelstudies toch het hele Bijbelboek door te lezen.

profeten belachelijk, 'tot de grimmigheid van de HEERE tegen zijn volk zo hoog opsteeg dat er geen genezing meer mogelijk was' (2 Kronieken 36,16).

Zo was Israël in ballingschap terechtgekomen. Jeruzalem werd verwoest door koning Nebukadnezar van Babel. Zelfs de tempel ging in vlammen op. En het belangrijkste deel van Juda werd weggevoerd naar Babel (vgl. o.a. Jeremia 39,9-10). Zo raakte Israël ver weg van Gods huis, letterlijk én geestelijk. Door te blijven zondigen en te weigeren zich te bekeren was er een scheiding gekomen tussen God en Israël².

Dat die sombere tonen van het slot van Israëls geschiedenis in Kronieken op het nippertje veranderen in toekomstmuziek is dus één grote verrassing. God begint opnieuw! Of beter: Hij laat zien dat Hij trouw is en het werk van zijn handen niet loslaat. Hij laat Israël terugkeren naar Jeruzalem om daar de tempel opnieuw te gaan bouwen. Oftewel: de HEERE laat weten dat Hij weer in genade en met vergeving bij zijn volk wil wonen.

Dat de HEERE Israël terug liet keren uit de ballingschap van Babel en de tempel liet herbouwen, is het voorspel van wat Hij eeuwen later zou laten gebeuren: dat zijn Zoon een mens werd en onder ons kwam wonen (Johannes 1,14).

Heden

Opmerkelijk genoeg schakelde de HEERE de Perzische koning Kores in om Israël terug te laten keren en de tempel te laten herbouwen. Daarmee laat Hij zien dat Hij Koning van de wereld is. Hij kan de machtigste mensen op de aarde inschakelen voor zijn plan (vgl. Jesaja 45,1-4). Hij regeert.

Indertijd had koning Nebukadnezar de voorwerpen die nodig waren voor de dienst in de tempel meegenomen naar Babel en ze daar in de tempels van zijn eigen goden geplaatst. Die voorwerpen komen terug. Als beloften van God dat het er weer van gaat komen: de dienst van verzoening en aanbidding in zijn tempel.

Dan komt de oproep: 'Wie er onder u ook maar tot al zijn volk behoort...' geef je voor de bouw van het huis van de HEERE! En dan gaan 'allen bij wie God de geest had opgewekt om op te trekken om het huis van de HEERE te bouwen' (1,5). God maakt een nieuw begin! Israëls berijding komt helemaal van Gods kant. Maar om deel uit te mogen maken van dat nieuwe begin, dat herstelde leven met God, is het nodig om gehoor te geven aan Gods oproep en zich aan Hem te geven. Je zou het bekeering kunnen noemen. Overgave om je door de HEERE te laten begenadigen. Je schuldig verleden door Hem te laten vergeven en zo het nieuwe leven met Hem als een geschenk van Hem te leren ontvangen.

Toekomst

Israël komt in de zevende maand bij elkaar in Jeruzalem. Dat is een echte feestmaand. Op de 15^e van die maand was het grote Verzoendag. Een week daarna werd het Loofhuttenfeest gevierd. Door Israël in loofhutten te laten wonen, liet de HEERE zijn volk terugdenken aan zijn trouwe zorg tijdens de woestijnreis. Dat was de reis tussen berijding uit de slavernij en het beloofde land...³

² Lees Klaagliederen maar, bijvoorbeeld 1,4-5 en 5,20-22. Zie ook Psalm 74.

³ Zie voor verdere informatie over het Loofhuttenfeest de website van het Deputaatschap voor Kerk en Israël: www.kerkenisrael.nl.

Gedenken slaat een brug tussen verleden en toekomst. De daden van de HEERE gedenken is terugdenken aan wat Hij deed, maar je juist *daarom* in vertrouwen aan Hem overgeven. Wetend dat Hij, de God van het verleden, dezelfde is vandaag en dezelfde zal zijn in de toekomst (vgl. bijvoorbeeld Jesaja 46,4; zie ook Hebreëën 13,8).

Door het Loofhuttenfeest te vieren mag dankbaar worden beseft dat God in zijn goedheid je doet leven met Hem. Zo mag je leren in vertrouwen op Hem te leven, wetend dat Hij zorgt als een vader (vgl. Deuteronomium 1,27). Maar het Loofhuttenfeest leert ook hopen! Want de HEERE garandeert zelf de toekomst voor wie zo leeft met Hem. Hij schrijft de geschiedenis en brengt deze wereld toe naar zijn toekomst. In die toekomst vindt zijn volk rust (vgl. Hebreëën 4)! In het toekomstvisioen in Openbaring 7,9-17 worden beelden gebruikt die ook in het Loofhuttenfeest voorkomen: de palmtakken, het veilig geleid worden naar Gods rust, de levende waterbronnen. Daar haakt de viering van het Loofhuttenfeest naar: naar het moment dat God alle tranen van de ogen van zijn volk zal afwissen.

Vragen

1. Voor ons is er geen tempel in Jeruzalem meer. Toch zingen we van harte Psalmen als 84 en 122 mee in een kerkdienst. Wat is het verschil tussen de tempeldienst in Jeruzalem en onze kerkdiensten? Hoe horen ze bij elkaar?
2. Dat God Israël en de wereld tegemoet is gekomen met zijn genadig nieuwe begin, uiteindelijk in Jezus Christus, betekent niet dat je automatisch door Hem gered wordt (lees 2 Korintiërs 5,19 én 20!). Hoe horen geloof en bekering hierbij? Gebruik bij uw antwoord ook Dordtse Leerregels I,1-5.
3. In onze kerken kennen we zogenaamde 'vaste vrijwillige bijdragen'. Hoe hebben die (en andere collecten) te maken met het vrijwillige geven zoals dat in Ezra 1-3 en 1 Kronieken 29 voorkomt?
4. Van Israëls drie grote feesten vieren wij als christenen wel Pasen (Pesach) en Pinksteren (Sjavoet, het zgn. Wekenfeest) maar niet het Loofhuttenfeest. Het is het feest van Gods bewaring onderweg naar het beloofde land. Zou de viering van het avondmaal iets met de betekenis van het Loofhuttenfeest te maken hebben?
5. God leidt de geschiedenis. Het Nieuwe Testament vertelt ons dat Jezus Christus na zijn opstanding en hemelvaart regeert aan de rechterhand van zijn hemelse Vader. Lees Hebreëën 2,8b-9. Wat betekent Jezus' koningschap/Gods regering voor u? Denk aan uw persoonlijk leven, aan de kerk, aan de wereld, aan...